

Pes in plesalka (ali Kako Pikalo laja in pleše)*

Pikalo in njegov vstop v literaturo

Matjaža Pikala (rojenega 1963) je ob izidu njegove tretje knjige pesmi *Pes in plesalka* Esad Babačič označil za »redko žival, ki je ne smemo izgubiti«. Zakaj žival, zakaj redka in predvsem, zakaj je ne izgubiti, bo, upam, pokazala ta prispevek. V osebnost, ki pa jo je sploh mogoče tako poimenovati, ga je oblikovala njegova življenjska pot. Prihaja iz vasi Leše na Koroškem, kar je bistveno oblikovalo njegov (pesniški) pogled na svet in njegovo osebnost. Odločil se je namreč za študij etnologije in sociologije kulture. Za diplomu je preučeval vpliv medijev na življenje — spet ne naključno, kajti bil je voditelj na Radiu Študent. Po diplomi je zbolel za tuberkulozo (sam ji pravi »tipično pesniška bolezen«) in prav med boleznijo, v bolnišnici, je začel pesniti. Ko je ozdravel, je nekaj mesecev živel kot svobodni umetnik, nato je šel v Pariz in se vpisal na podiplomski študij (smer etnologija in film), a ga je zaradi ponovitve bolezni dokončno opustil. Udejstvoval se je na različnih področjih kulture: pridružil se je igralski skupini Ane Monro, bil pobudnik in prvi mož skupine Autodafe, nastopal z Andrejem Morovičem v t. i. Fantovščinah, leta 1990 je celo kandidiral za predsednika kot skrivnostni dr. Voice for President. Danes se vedno bolj posveča literaturi: »Ugotovil sem, da se moraš stoodstotno ukvarjati z literaturo, če hočeš biti literat. In to je bržčas poglavitno spoznanje. Ker do sedaj je bilo vse bolj ali manj samo tipanje. Kaže, da so se stvari tako obrnile, da me je čisto celega zaneslo v ocean, imenovan literatura.« (Titan Felix, 1997: 80.)

Do sedaj je izdal štiri knjige pesmi, prvi dve v samozaložbi: *V avtobusu* (1990), *Dobre vode* (1991), *Pes in plesalka* (1994) in *Bile* (1997). Napisal je še dramo *Prešeren* (1993) in roman *Modri e* (1998).

Prvi dve pesniški knjigi sta prišli v javnost precej neopaženi. Zanimanje zanj, predvsem za prvo, je vzbudila šele tretja — *Pes in plesalka*, kajti Pikalo pred tem skorajda ni objavljal (le eno pesem v *Mladih potih*, še to pod psevdonimom). V *avtobusu* je pisana v duhu ameriške bitniške generacije, ki je vplivala na slovenske pisce osemdesetih in devetdesetih let. Če pomislimo na Jacka Kerouaca in njegov roman *On the road*, najdemo podobnost že v naslovu. Poleg tega Pikalo sam v eni od pesmi zapiše:

Pravzaprav so to verzi iz Antologije
ameriških pesnikov 20. stoletja,
ampak imel sem jih čisto na koncu jezika
in jih nisem in nisem mogel izreči.

Aleš Šteger sodi o tej knjigi, da »se odlikuje po sproščeni, čeprav mestoma še šepajoči dikciji, katera združuje v sebi razne plasti jezika, od visoko artikuliranih sekvenc pa vse do slenga, narečnih izrazov in predvsem besed iz slovarja množičnih medijev.« (Šteger, 1994: 63.) Viden je še vpliv poetike zbirke *Poker*, s katerim je Pikalovo delo primerjal Tomaž Šalamun sam. In takšna »šalamunska poza, kjer za vsako še tako fantastično zvenečo besedno formulacijo stoji krvavo zarisano doživetje« (Šteger, 1994: 64), se kaže (predvsem v ostankih ludizma) tudi še v knjigi *Pes in plesalka*.

* Besedilo je nastalo v diplomskem seminarju doc. dr. Irene Novak – Popov.

Ob izidu knjige Pes in plesalka

Prvi se je odzval nanjo Jurij Hudolin v Književnih listih (Blodnje po labirintu človeške duše: Zelo berljive poezije) (1994: 13-14). Ugotavlja, da je Pikalo dozorel kot pisec, da je njegova poezija sveža in namenjena tudi širšemu krogu bralstva. Značilna zanj se mu zdita »zavezanost poeziji in samemu pesniškemu aktu ustvarjanja« ter »nekakšno umirjeno in stoično ugotavljanje stanj in blodenj po labirintu človeške duše.« Zato Pikalova poezija ni »travmatično-katarzična«, ampak je »iskanje čistega izraza in pritrjevanja pesniški besedi«.

Matevž Kos, prav tako v Književnih listih, napiše recenzijo z naslovom Ples redke živali (1994: 5). Tudi on ugotavlja Pikalovo drugačnost v okviru slovenskega pesništva devetdesetih. Njegovo posebnost vidi predvsem v mnogih podobah iz ruralnega sveta in v fragmentarnih življenjskih modrostih, ki jih včasih ironizira ali pa jim doda duhovito ugotovitev oz. opazko. Zaradi tega naj bi ponekod že mejil na trivialnost, kar pa ni slabost, temveč dobro sovпада s samo »pesemsko strukturo; ta je dovolj odprta, da dopušča hkratnost visokega in nizkega jezika, aristokracije in plebsa, transcendentalne meditacije in govornice tržnice.« Doda še, da knjiga »pomeni sintezo (namerne) pesniške infantilnosti (tako na semantični kot na sintaktični ravni) in lirizirane filozofije življenja«, vendar pa bi bila potrebna »strožja selektivnost, saj obilje kvalitativno neuravnoteženega pesniškega materiala ponekod zamegljuje temeljno Pikalovo intenco«. Kaj naj bi ta intenca bila, Kos ne pove. Najbolj je namreč verjetno, da Pikalo sploh nima nikakršne intence, saj sam o svojem pesnjenju pravi: »Gre bolj za občutenje tega, kar se mi je zapisalo, jaz to nosim v sebi. S poezijo pa lahko to, kar vsebujem, tudi izrazim. To je vse.« (Hudolin, 1996: 15.)

Pikalo sam se je lotil promocije svoje tretje knjige zelo izvirno. (Že ob izidu prvenca je posnel kaseto, na kateri je ob spremljavi orglic pel ali govoril svoje pesmi.) Z dvema prijateljskima je ustanovil »pesniško gledališče« (tako je dejavnost poimenoval Venó Taufer) Autodafe.¹ Trio je nastal ob tristoletnici Voltairovega rojstva in tudi ime so vzeli iz Kandida, ki je nekakšna sveta knjiga skupine. Z nastopi po različnih krajih Slovenije (pa tudi v zamejstvu, na Dunaju in v Beogradu) so tako promovirali knjigo dve leti, 1997. pa so posneli tudi zgoščenko z naslovom *Le voyage imaginaire*. Projekt je bil zgolj poskus združenja poezije in gledališča. Po tem se je Pikalo omejil le na pisanje.

Skupina Autodafe je še en dokaz za to, kako velik vpliv ima na Pikala izročilo. Trio namreč precej spominja na kolednike: igrajo na enaka glasbila (violino, harmoniko, trobento), na glavah pa nosijo starinske klobuke. Podobnost je pesnik opazil šele kasneje, kar kaže na to, da se vpliva tradicije na začetku ni zavedal, ampak je vse počel nekako instinktivno. In prav instinktivnost je ena od Pikalovih značilnosti ali bolje rečeno — odlik.

Značilnosti Pikalove poezije v Psu in plesalki (ali Kako Pikalo laja in pleše)

O čem nasploh govorijo pesmi v tej knjigi? Govorijo o življenju, in sicer o njegovi kakovosti in njegovem koncu. Ta zelo splošna določitev izhaja iz štirih izrazitejših in prevladujočih tem, potrdi pa jo tudi uvodna pesem:

Iz globin teme izplavamo
Skupaj
Odidemo za obzorje
Vmes oder:
plešemo in pojemo

¹ Beseda autodafe je portugalska in izhaja iz latinske zveze *actus fidei*, kar pomeni verski akt, to je dejanje, s katerim se izpriča vera. V času inkvizicije je to pomenilo slovesno razglasitev sodbe inkvizicijskega sodišča in njeno izvršitev (predvsem sežig krivovercev in krivoverskih knjig).

Zdaj razumem,
zakaj bi bila rada
raztresena v morje

V okviru tega, kar je razumljeno pod kakovostjo življenja, so tri teme: pesništvo, življenje (v ožjem pomenu) in ljubezen/erotika; četrta je smrt.

Govoriti o poeziji kot o kakovosti življenja je pri Pikalu ne le upravičeno, ampak celo nujno. Na to kaže način, kako vidi pesništvo: »Zame je to kot izvir čiste vode, kamor se hodijo pojit živali, to me ohranja pri življenju, gre za čisti vitalizem.« (Šteger, 1994: 65.) V pesmi Hiša ogledal iz Psa in plesalke pa zapiše naslednje verzice:

Poezija mi je rešila življenje,
poezija je vse.
Sanjam, da bi rešil življenje poeziji,
da bi bil vse.

Za tisto, kar nam pomeni največ, kar nam pomeni vse, rečemo, da nam je sveto. Tako postane pri Pikalu pesem sveta in pesniški akt ustvarjanja molitev. Pesmi s to temo je veliko, v posameznih razdelkih so najbolj reprezentativne Vonj smole, Vsakodnevna molitev, Ples za dež in Un chien Andalou.

Življenje je v pesmih opevano na dva načina: na eni strani gre za življenjska spoznanja in iskanja (Pot čez celino, Hodec), na drugi za sliko življenja, ki je ostala v spominu še iz otroštva. Takšne slike so včasih nostalgične (Otrok in kralj), a večinoma lahkotne in zelo pogosto povezane z vsakdanjimi vaškimi navadami in opravili (Zdaj pa po francosko, Belo leto).

Tema ljubezni in erotike ni tako pogosta kot ostale. Predvsem so izjema pesmi o usodni ljubezni (Suženj), kajti Pikalu ne gre toliko za razmerje eros — tanatos, kot za prikaz lahkotnega erotičnega vzdušja (Ptički, ptički ..., Tratica). Včasih je pridih erotike, redkeje ljubezni, čutiti tudi v pesmih z drugimi temami.

Smrt se v pesmih pojavlja pogosto, približno tolikokrat kot pesništvo. Ni predstavljena kot grozeč konec, ki se ga je teba bati. Tudi ni odrešilna, saj življenje za Pikala ni nekaj travmatičnega, da bi si zato čim prej želel njegovega konca. Smrt je le naravna nujnost, ki čaka vsakogar, je samoumevna. Pesnik jo zaradi tega spoznanja pričakuje spravljivo, brez kančka resignacije, kar je vidno na primer v pesmih Poslednji ples, Jutranja pesem, Une vielle dame sans dents. Iz zadnje je sledeča kitica:

Ne bojim se smrti.
Ko se mi zgodi, hočem biti zraven,
da ji poljubim roko,
da ji pokažem, kje angela stojita,
metulje ...

Precej je pesmi, ki jim je težko ali skoraj nemogoče določiti temo, in sicer zaradi izrazito subjektivnih povezav. Takšna asociacijskost po eni strani dopušča najrazličnejše interpretacije, po drugi pa nam za nobeno od njih ne daje dovolj opore. To sicer branje otežkoča, vendar ga hkrati dela tudi (še bolj) zanimivega, daje mu dodaten čar.

Pikalova poezija je polna slik iz narave in vaškega življenja. Vendar oboje ostaja na ravni motivike in v temo preraste le izjemoma (npr. v pesmi Pourquoi le titre? je narava téma). Redke so pesmi, ki so povsem brez takšnih motivov. Peter Kolšek (sicer v recenziji knjige Bile) to značilnost opiše zelo slikovito: »Pikalova rariteta naj bi bila v tem, da je v sodobno slovensko poezijo, ki je —

kolikor že ni kozmična ali estetsko kozmetična — predvsem urbana, pripeljal lojtrski voz s podobami kolikor toliko trdnega ruralnega sveta.« (Kolšek, 1997: 62.)

Pesnikova močna povezanost z naravo in izročilom ima korenine že v otroštvu, kar je eksplicitno izraženo v pesmi *Otrok in kralj* in vpliva tudi na ton pesmi, ki so enkrat nostalgične, drugič igrive, toda nikoli tragične. Pikalo v svojem izrazu ohranja otroško veselost, ki jo ponekod dopolni (oz. zamenja) z ironijo ali duhovitostjo odraslega.

Mestoma je v Pikalovi poeziji čutiti nekakšno religioznost, ki se izraža na tri različne načine. Mnoge pesmi so prek vaše motivike povezane s krščanstvom (kar je še bolj izrazito v *Bilah*), toda v njih je pristnega verskega občutja malo (Na verando pada večer). Krščanstvo je torej prej kulisa dogajanja kot notranje bistvo sporočila. Močnejša je religioznost v obliki nekakšnega panteizma, ki je prisoten povsod, kjer je najti opise vseobsegajoče moči in čistosti narave (Pourquoi le titre?, *Poslednji ples*, *Vonj smole*). Posebne vrste vera je v odnosu pesnika do svoje stvaritve in svojega ustvarjanja, ki sta mu sveta, kar pa je bilo opisano že zgoraj. V zvezi s tem je zanimiva pesnikova pripomba: »Moram pa dodati, da me včasih še zmeraj prime, da bi sakralnemu prilepil kak čigumi.« (Šteger, 1994: 65.) To stori v pesmi *Un chien Andalou* takole:

(...) Prosim te le
za milost, za svinčnik izza tvojega
ušesa, da bom lahko pisal, lajal.

Knjiga *Pes in plesalka* ima štiri razdelke: *Pes in plesalka*, *Moč*, *Hiša* ogledal in *Belo leto*. Po katerem ključu so pesmi razvrščene, sama nisem ugotovila, a na seminarju, kjer je bila knjiga najprej predstavljena, sem bila opozorjena na to, da je prostor v pesmih tretjega razdelka večinoma morski oz. otoški, v *Belem letu* pa je nekoliko bolj kot drugod strnjena motivika smrti. Sicer pa to, da lažje govorimo o razdelkih kot o vsebinsko zaokroženih ciklih, sovпада s Pikalovim načinom ustvarjanja (ki je v *Bilah* že nekoliko drugačen). Pesem ga pograbi, začuti jo in jo nato ubesedi. Potem pesmi ne kleše in ne brusi, da bi dobil pravilno oblikovan in bleščeč drag kamen, temveč jo pusti v njeni neposrednosti in preprosti obliki. Tako je našel ali ga je našla ona (Pikalo rad pravi, da je poezija našla njega) in taka je v svoji neponovljivosti najbolj dragocena. V skladu s tem je tudi zgradba pesmi. Verzi so prosti, v povprečju precej kratki in niso ne rimani niti asonirani. Nekajkrat se na koncu verzov sicer pojavi rima, kar pa je zaradi nepričakovaniosti dober postopek, ki pritegne pozornost. Pozornost vzbudijo tudi redki izraziti ritmizirani verzi. Ritem namreč ni zelo poudarjen, ustvarja pa ga sam način členitve verzov in v nekaterih primerih ponavljanja. Ponekod, predvsem v začetnih pesmih, ni končnih ločil. Natančneje — ni pik. Klicaji in vprašaji so ohranjeni, da poudarijo intonacijo in s tem občutje zapisanega. Proti koncu knjige se začnejo pesmi rahlo spreminjati: verzi se nekoliko podaljšajo, oblika postaja strožja. V celi knjigi je med šestdesetimi pesmimi devet sonetov, od tega so štirje v zadnjem delu, *Belem letu*, ki je sicer najkrajše (devet pesmi). Vendar od vseh tradicionalnih značilnosti soneta ostane le razdelitev v kvartini in tercini, tako da oblika pesniku še vedno pušča dovolj svobode.

Za veliko pesmi je značilna zaključna poanta, ki obsega enega do štiri verze in prej povedanemu doda novo razsežnost. Pogosto gre za ugotovitev, opazko ali izrek, ki vsebino ironizira ali banalizira. V marsikateri pesmi se pojavi insert, ki je videti, kot da ne spada vanjo. Takšna potujitev doseže podoben učinek kot poanta.

Jezik Pikalove poezije je zelo sproščen in obsega različne plasti. V isti pesmi tako najdemo hkrati zelo poetične metafore in povsem pogovorne zveze (v nobenem primeru pa vrstni red besed ni zaznamovan), in tudi to prispeva k lahkotnosti in sproščenosti dikcije. Za ilustracijo povedanega naj služi odlomek iz pesmi *Kam pelje vlak?*:

Reka,
v tvojih deročih laseh
izmijem utrujene noge

in stopim na pot,
kakor takrat, ko sva štopala v mesto,
pa kupila hrošča.

Jezik je resda sproščen, kar pa še ne pomeni, da je povsem preprost in da je zato tudi poezija preprosta in vedno lahko razumljiva. K temu prispevajo individualne metafore in zelo nenavadne povezave znotraj verzov in med njimi. Kako si na primer razložiti prvi verz pesmi *Une vielle dame sans dentes*, ki se glasi: »Brezzoba starka vzhoda hupa.«? Videti je kot nesmiselna otroška besedna formulacija. Morda gre tudi za izrazito ritmičen poudarek, saj ima verz popolnoma pravilen jambski meter.

Izbrane pesmi: Vonj smole, Hodec, Zdaj pa po francosko, Nikoli ne bi prodal babičinega pohišva

V *Vonju smole* je najti veliko prej obravnavanih značilnosti. Razmišljanje, da je vse eno, da je vse v stalnem krogotoku (Vsi črvi v kljunih ptic / so zame / vse pesmi, ki jih polagam na oltar / so za ptice / Ob jutrih jih pojejo / pod mojim oknom), je sled panteizma. Pesmi so nekaj posvečenega ali svetega, zato jih polaga na oltar in zaradi njih prosi za moč. Taka prošnja pa je lahko naslovljena le na nekaj višjega in mogočnejšega od nas, na boga, pa kakor koli že si ga predstavljamo. Pesnik se popolnoma posveti besedi, materialno hrano zamenja za duhovno (Pustil bom kruh in nož / Vzel bom list / Napisal neizrekljivo). Z dušo in telesom se bo predal pisanju, pisal bo s svojo krvjo. Kajti kri je življenjska tekočina človeka, kot je smola življenjski sok drevesa. Smola ima poleg tega še pomen nesreče (imeti smolo), tako bi si lahko predstavljali, da bo pesnik popisoval svojo nesrečo in žalost (vendar v zvezi s *Pikalom* taka interpretacija ni najbolj prikladna). Na začetku pesmi se pojavi motiv metulja, ki ga najdemo še v več pesmih *Psa* in *plesalke* in je nasploh pogost tudi v

Vonj smole

Vonj smrek je gost in težek
Metulji letajo skozi
z lahkoto
Njihov posnetek je b.p.
Vsi črvi v kljunih ptic
so zame
Vse pesmi, ki jih polagam na oltar,
so za ptice
Ob jutrih jih pojejo
pod mojim oknom
Potegnil bom predal iz mize
Pustil bom kruh in nož
Vzel bom list
Napisal neizrekljivo
Smola mojega življenja
bo črnila za pero
Dišalo bo gosto in težko
izrekel bom prošnjo:
Naj ne razpade živo tkivo
vedno kadar pišem
Prosil bom za moč

Tebe zaprtosim za psa
Prinesi mi psa!

Hodec

Kaplice rose
biserno svetlikajo
v pajčevino ujete
Hodcu so znamenje
na njegovi poti
Čez deroči graben
leži izruvano deblo
Hodec previdno stopi nanj
in ga ovije s popkovino
Tako prečka slap
Mogoče bo »tisto«
našel na drugi strani
Tehniko ima dobro

Si videl?

Zdaj po francosko

*Kmet z motorko
vejam žile žaga
Steljo napravlja
in se poja med drevesi
Otroci ga spoštljivo pozdravljajo,
ko se vračajo iz šole
Po blatnem kolovozu
prihaja njegova mlada žena
Ustnice si je namazala
z rdečo šminko
Na stara leta
bosta na topli peči
trla lešnike in pila mošt
– »Dobro si podiral, takrat ...«,
mu bo dobrikala
Zdaj priganja: »Pridi jest!«
Pripravila mu je ptiča
»a la francaise«.*

**Nikoli ne bi prodal babičinega
pohištva**

*Že stoletja spi
na gori kralj
Mansarda ima fantastično bleščavo
Podpira svojo belo glavo
Misli na radio
Druidi, Druidi, kdo ste bili?
Druidi pravijo: »Takšni kot ti.«
Že stoletja spi ...
Pokrit z babičinim pregrinjalom
Iz ust se mu poceja
kri*

slovenski poeziji zadnjih let. Zanimiva je še okrajšava b. p., ki v medicinskem žargonu pomeni 'brez posebnosti'. Za Pikalovo pesništvo je značilna še od sobesedila grafično ločena poanta. S svojo vsakdanjostjo, morda otroškostjo, je precej v nasprotju s predhodnjim sporočilom, zato deluje nekoliko ironično, ali pa vsaj prej povedanemu odvzame nekaj resnosti.

Hodec je pesem o iskanju. Hodcu iskalcu kažejo pot kapljice rose, lepa, a hitro izginjajoča znamenja. Premaguje nevarnosti in ovire v tesni povezanosti z naravo in se ne ustavlja. Grozeči moči se izogne tako, da se tesno in zaupljivo oprime nečesa, kar je sicer nekoč takšni ali podobni moči podleglo. Deluje tako, kot nekeje pravi William Wordsworth:

*Čeprav nič nam ne povrne
trenutkov razkošja v travi,
sijaja v cvetici, ne bomo žalovali,
temveč našli moč v tem, kar nam je ostalo.*

Tako hodec v svojem iskanju napreduje. Način, kako to oceni pesnik, pa nas popolnoma preseneti: »Tehniko ima dobro«. Takšna potujitev spet ironizira vsebino in učinkuje precej komično. Tudi zadnji verz vzbudi pozornost, saj vzpostavi dialog z Danetom Zajcem oz. z njegovo zbirko Si videl?. Povezavo z Zajcem kaže že sam naslov, ki aludira na njegovo prvo poetično dramo Potohodec.

Kmečko motiviko in vsakdanje življenje lahko in s pridihom erotike upesnjuje pesem Zdaj pa po francosko. Izrazito je tu izražen pesnikov odnos do kmeta, ki ga vidi kot »naravnega človeka, očiščenega vseh negativnosti, nekakšnega nadčloveka, /.../ ideal, /.../ ki ni nujno vezan zgolj na točno določeno mesto, ampak ga vidim v vseobsegajočem smislu. Zato imajo te pesmi v sebi tudi nekaj urbanega, rečem lahko francoskega šarma ali nanj asociirajo.« (Pikalo, 1997b: 64.) Jezik je sproščen, vsebuje tako pogovorne prvine (»se poja med drevesi«), kot tujejezične zveze.

Nikoli ne bi prodal babičinega pohištva je primer asociativno pisane pesmi. Prepletajo se spomini na babico, bajka o kralju Matjažu in motiv druidov, starokeltskih poganskih svečnikov (Druidi je tudi naslov ene Šalamunovih pesniških zbirk, torej gre, kot že prej pri Hodcu, spet za navezavo na predhodnika). Povezave med tem trojnim so zelo nenavadne in povsem subjektivne, tako da je kolikor toliko gotova razlaga skoraj nemogoča. Poanta je v tej pesmi pesimistična, kar je v Psu in plesalki redkost. Pozornost vzbudi rima, ki je pri Pikalu sicer ni, tu pa se pojavi celo dvakrat (bleščavo — glavo, bili — ti). Tudi ritem je morda za spoznanje izrazitejši kot drugod.

Za konec

V zaključku se navadno strne in povzame ugotovitve ter ovrednoti obravnavano. Kot povzetek naj služijo pesmi, ki sem jih izbrala za ilustracijo že prej ugotovljenega. (Mimogrede — opazila sem, da so vse štiri izbrane pesmi iz prvega razdelka, kajti ta mi je bil najbolj všeč. Kljub temu so pesmi dovolj reprezentativne za celo knjigo, saj je bilo že ugotovljeno, da ni trdnejšega načela delitve na razdelke.) Ob vrednotenju pa se mi zastavlja vprašanje, kako nekaj tako subjektivnega, kot je poezija, vrednotiti objektivno? To je težko, kajti zapisati osebno oceno o zelo osebnem pesnjenju nekoga drugega se sliši precej neobjektivno. Pa vendar, Pikalova poezija je vredna branja. Za to je več razlogov: obilje naravne in vaške motivike, mnogi ironični inserti in smisel spreminjajoče oz. dodajajoče poante ter izvirna in pogosto nenavadna metaforika dajejo pesmim svežino. Poleg tega se pesnik, čeprav čuti pesnjenje kot poklic (poklic v izvornem pomenu — kot poklicanost), ne vidi kot glasnik univerzalnih metafizičnih resnic, ampak le sporoča svoja vsakdanja občutenja in doživetja svoje resnice. Včasih se imenuje psa, ki piše — laja.

Zaradi vsega tega bi ga lahko umestili v postmodernizem, smer nekakšne renesanse romantike, romantike z distanco (če je kaj takega sploh mogoče reči). In iz istega razloga je redka žival, ki je ne smemo izgubiti, kot se je zelo posrečeno izrazil Babačič.

Viri in literatura

Hudolin, Jurij (1994). Blodnje po labirintu človeške duše (Zelo berljive poezije). Delo, 6. oktober. Književni listi, str. 13 in 14.

Hudolin, Jurij (1996). Vse, kar je lepo, vsebuje smrtni strah (Čakajoč na novo zbirko). Delo, 10. oktober. Književni listi, str. 15.

Kolšek, Peter (1997). Ruralno v poeziji, poezija v ruralnem. Glasnik slovenskega etnološkega društva, št. 4, str. 62.

Kos, Matevž (1994). Ples redke živali (Recenzijski izvod). Delo, 8. december. Književni listi, str. 62 in 63.

Pikalo, Matjaž (1990). V avtobusu. Ljubljana: Samozaložba.

Pikalo, Matjaž (1994). Pes in plesalka. (Zbirka Prehod.) Ljubljana: Knjigarna Karantanija.

Pikalo, Matjaž (1997a). Bile. (Knjižna zbirka Beletrina.) Ljubljana: ŠOU, Študentska založba.

Pikalo, Matjaž (1997b). Ruralno v poeziji, poezija v ruralnem. Glasnik slovenskega etnološkega društva, št. 4, str. 62-64.

Šteger, Aleš (1994). Zadnji stavek je dan od boga (Intervju). Mentor, št 7-10, str. 62-69.

Titan Felix, Robert (1997). Vse, kar je lepo, vsebuje smrtni strah (Intervju). Mentor, št. 3-4, str. 74-82.

Mateja Bartol

Filozofska fakulteta v Ljubljani